

U Z N E S E N I E

Podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívaním právomoci verejného činiteľa formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 158 ods. 1 písm. b), 2 písm. a) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku) a spolupáchateľstvo formou pomoci k trestnému činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 10 ods. 1 písm. c), § 219 ods. 1, 2 písm. a), d) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku) tým, že Vláda Slovenskej republiky v zložení Mikuláš Dzurinda – predseda vlády, Eduard Kukan, Brigita Schmögnerová, Gabriel Palacka, István Harna, Ivan Mikloš, Ladislav Pittner, László Miklós, Ľubomír Fogaš, Ľudovít Černák, Mária Machová, Milan Ftáčnik, Milan Kňažko, Pál Csáky, Pavol Hamžík, Pavol Kanis, Peter Magvaši a Tibor Šagát – ministri vlády, v rozpore s Čl. 2 ods. 2, Čl. 86 a Čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a bez viazanosti medzinárodnou zmluvou, v čase mieru, keď Juhoslovanská zväzová republika nebola vo vojnovom stave so Spojenými štátmi americkými ani so žiadnou z ďalších členských štátov Severoatlantickej aliancie – NATO, na zasadnutí vlády Slovenskej republiky 24. marca a 6. apríla 1999 spoločným konaním v úmysle poskytnúť vojenským silám USA a NATO neoprávnenú výhodu pre bombardovanie Juhoslávie, rozhodli o povolení preletov vojenských tankovacích a bombardovacích lietadiel USA a NATO nad územím Slovenskej republiky - s vedomím, že ide o jednostranný, Bezpečnostnou radou OSN ani samotnou OSN neschválený agresívny vojenský útok uvedeného štátu a vojenskopolitického zoskupenia štátov NATO na suverénnu republiku Juhoslávie a že bombardovanie zasiahne aj iné, než len vojenské ciele, v dôsledku čoho nevyhnutne budú usmrtení aj nevinní civilní obyvatelia Juhoslávie, vrátane detí, žien a prestárlych osôb, k čomu aj došlo, vrátane spôsobenia veľkých materiálnych škôd napadnutej krajine,

o d m i e t a m,

nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania ani na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

ODÔVODNENIE

Dňa 08.11.2017 osobne podal JUDr. Štefan HARABÍN na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívanie právomoci verejného činiteľa spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 158 ods. 1 písm. b) ods. 2 písm. a) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) a trestného činu vraždy spáchaného spolupáchateľstvom formou pomoci podľa § 9 ods. 2, § 10 ods. 1 písm. c), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), d) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku). Uvedených trestných činov sa mala dopustiť Vláda Slovenskej republiky v zložení Mikuláš Dzurinda – predseda vlády, Eduard Kukan, Brigita Schmögnerová, Gabriel Palacka, István Harna, Ivan Mikloš, Ladislav Pittner, László Miklós, Ľubomír Fogaš, Ľudovít Černák, Mária Machová, Milan Ftáčnik, Milan Kňažko, Pál Csáky, Pavol Hamžík, Pavol Kanis, Peter

Magvaši a Tibor Šagát – ministri vlády, v rozpore s Čl. 2 ods. 2, Čl. 86 a Čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a bez viazanosti medzinárodnou zmluvou, v čase mieru, keď Juhoslovanská zväzová republika nebola vo vojnovom stave so Spojenými štátmi americkými ani so žiadnou z ďalších členských štátov Severoatlantickej aliancie – NATO, na zasadnutí vlády Slovenskej republiky 24. marca a 6. apríla 1999 spoločným konaním v úmysle poskytnúť vojenským silám USA a NATO neoprávnenú výhodu pre bombardovanie Juhoslávie, rozhodli o povolení preletov vojenských tankovacích a bombardovacích lietadiel USA a NATO nad územím Slovenskej republiky - s vedomím, že ide o jednostranný, Bezpečnostnou radou OSN ani samotnou OSN neschválený agresívny vojenský útok uvedeného štátu a vojenskopolitického zoskupenia štátov NATO na suverénnu republiku Juhoslávie a že bombardovanie zasiahne aj iné, než len vojenské ciele, v dôsledku čoho nevyhnutne budú usmrtení aj nevinní civilní obyvatelia Juhoslávie, vrátane detí, žien a prestárlych osôb, k čomu aj došlo, vrátane spôsobenia veľkých materiálnych škôd napadnutej krajine.

Uvedené trestné oznámenie JUDr. Štefana HARABINA bolo z miestnej a vecnej príslušnosti odstúpené na odbor kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave.

Dňa 10.01.2018 doplnil oznamovateľ JUDr. Štefan HARABÍN svoje trestné oznámenie, ktoré zaslal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky JUDr. Jaromírovi ČIŽNÁROVI.

Dňa 21.12.2017 zaslal vyšetrovateľ odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave žiadosť na Úrad vlády Slovenskej republiky o zaslanie nóty Spojených štátov Amerických z 22. marca 1999 a nóty NATO z 23. marca 1999, ktorými žiadali o udelenie súhlasu, resp. povolenie preletov vojenských lietadiel nad územím SR za účelom vykonania vzdušnej operácie nad územím bývalej Juhoslovanskej zväzovej republiky, stanovisko Ministerstva zahraničných vecí SR a stanoviska Generálneho štábu Armády SR k týmto nótam, dokumentácie zo zasadnutia vlády Slovenskej republiky zo dňa 24.03.1999 a zo dňa 06.04.1999 týkajúceho sa povolenia preletov vojenských lietadiel nad územím Slovenskej republiky za účelom vykonania vzdušnej operácie nad územím bývalej Juhoslovanskej zväzovej republiky spolu s hlasovaním o tejto otázke a prijatým uznesením a prezenčnú listinu zo zasadnutia vlády Slovenskej republiky zo dňa 24.03.1999 a zo dňa 06.04.1999, potvrdzujúcu účasť všetkých prítomných osôb na zasadnutí vlády.

Dňa 09.01.2018 bola z Úradu vlády Slovenskej republiky, z kancelárie vedúceho úradu vlády zaslaná odpoveď, z ktorej vyplýva, že Úrad vlády Slovenskej republiky nedisponuje predmetnými dokumentmi, nakoľko príslušná registratúra z predmetného obdobia bola po riadnom skartačnom konaní odovzdaná do Slovenského národného archívu na trvalú úschovu.

Dňa 18.01.2018 zaslal vyšetrovateľ odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave žiadosť do slovenského národného archívu za účelom poskytnutia hore uvedených dokumentov.

Dňa 16.03.2018 bola zo Slovenského národného archívu doručená odpoveď, z ktorej vyplýva, že materiál „Prerokovanie preletov lietadiel NATO nad územím Slovenskej republiky a prepravy vojsk NATO cez územie Slovenskej republiky“ z rokovania vlády Slovenskej republiky zo dňa 02.05.1999 je v zozname odovzdaných archívnych dokumentov v rámci preberacieho protokolu uvedený s poznámkou „materiál chýba“ a nenachádza sa medzi prevzatými dokumentmi z uvedeného rokovania.

Dňa 26.03.2018 zaslal vyšetrovateľ odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave žiadosť na ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky do

diplomatického archívu o zaslanie diplomatickej nóty Spojených štátov Amerických z 22. marca 1999 a nóty NATO z 23. marca 1999, ktorými žiadali o udelenie súhlasu, resp. povolenie preletov vojenských lietadiel nad územím SR za účelom vykonania vzdušnej operácie nad územím bývalej Juhoslovenskej zväzovej republiky a preklad týchto nót do slovenského jazyka, ako aj doručením prekladu týchto nót jednotlivým členom vtedajšej vlády, ako aj stanoviska Ministerstva zahraničných vecí SR k diplomatickým nótam Spojených štátov Amerických z 22. marca 1999 a nóty NATO z 23. marca 1999.

Dňa 24.04.2018 boli doručené kópie diplomatickej nóty NATO č. 99/340 z 23.03.1999, Nóta Misie Slovenskej republiky pri NATO č. 20/99 zo dňa 23.03.1999 a Nóta USA č. 036/99 zo dňa 22.03.1999 v anglickom jazyku bez ich prekladu do slovenského jazyka.

Dňa 14.05.2018 pribral vyšetrovateľ podľa § 28 ods. 1 Trestného poriadku prekladateľa z anglického jazyka do jazyka slovenského.

Prekladom uvedených diplomatických nót bolo zistené, že diplomatická nóta veľvyslanectva Spojených štátov amerických č. 036/99 zo dňa 22.03.1999 obsahuje žiadosť Spojených štátov amerických o vydanie dodatočného povolenia na všeobecné prelety slovenským vzdušným priestorom, konkrétne prelety vojenských lietadiel na dopĺňanie paliva. Účelom týchto preletov je podporovať operácie NATO v súvislosti so situáciou v Kosove.

Obsahom diplomatickej nóty Organizácie severoatlantickej zmluvy (NATO) č. 99/340 zo dňa 23.marca 1999 je žiadosť adresovaná vláde Slovenskej republiky o udelenie neobmedzeného prístupu do vzdušného priestoru Slovenskej republiky za účelom vykonania vzdušných operácií nad územím Federatívnej republiky Juhoslávie.

Obsahom diplomatickej nóty č. 20/99 zo dňa 23.03.1999, ktorú zaslala misia Slovenskej republiky pri NATO je oznámenie, že vláda Slovenskej republiky udeľuje neobmedzený prístup do svojho vzdušného priestoru pre vykonanie vzdušných operácií nad územím Federálnej republiky Juhoslávie.

Dňa 26.03.2018 zaslal vyšetrovateľ odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave žiadosť na Vojenský historický archív za účelom zaslania archívneho dokumentu - stanoviska Generálneho štábu Armády SR k diplomatickým nótam Spojených štátov Amerických z 22. marca 1999 a nóty NATO z 23. marca 1999, ktorými žiadali o udelenie súhlasu, resp. povolenie preletov vojenských lietadiel nad územím Slovenskej republiky za účelom vykonania vzdušnej operácie nad územím bývalej Juhoslávie.

Dňa 26.04.2018 bola doručená z Vojenského historického archívu odpoveď, z ktorej vyplýva, že sa v ich archíve uvedené dokumenty nenachádzajú.

Dňa 09.05.2018 zaslal vyšetrovateľ odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave žiadosť na Vojenský archív – centrálna registratúra Trnava za účelom zaslania archívneho dokumentu - stanoviska Generálneho štábu Armády SR k diplomatickým nótam Spojených štátov Amerických z 22. marca 1999 a nóty NATO z 23. marca 1999, ktorými žiadali o udelenie súhlasu, resp. povolenie preletov vojenských lietadiel nad územím SR za účelom vykonania vzdušnej operácie nad územím bývalej Juhoslávie.

Dňa 24.05.2018 bola doručená z Vojenského archívu – centrálna registratúra Trnava odpoveď, z ktorej vyplýva, že sa v ich archíve uvedené dokumenty nenachádzajú.

Dňa 29.05.2018 zaslal vyšetrovateľ odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave žiadosť na Generálny štáb ozbrojených síl Slovenskej republiky za účelom zaslania archívneho dokumentu - stanoviska Generálneho štábu Armády SR k diplomatickým

nótam Spojených štátov Amerických z 22. marca 1999 a nóty NATO z 23. marca 1999, ktorými žiadali o udelenie súhlasu, resp. povolenie preletov vojenských lietadiel nad územím SR za účelom vykonania vzdušnej operácie nad územím bývalej Juhoslávie.

Dňa 18.06.2018 bola doručená z Generálneho štábu ozbrojených síl odpoveď, z ktorej vyplýva, že sa v ich archíve uvedené dokumenty nenachádzajú.

Dňa 04.06.2018 zaslal vyšetrovateľ odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave žiadosť do kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky o zaslanie uznesenia, prípadne uznesení, ktoré prijala Národná rada Slovenskej republiky v súvislosti s doručením nóty Spojených štátov Amerických z 22. marca 1999 a nóty NATO z 23. marca 1999, ktorými žiadali o udelenie súhlasu, resp. povolenie preletov vojenských lietadiel nad územím SR za účelom vykonania vzdušnej operácie nad územím bývalej Juhoslávie.

Dňa 12.06.2018 bola z kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky zaslaná odpoveď súčasťou, ktorej bolo uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky č. 262 zo dňa 14. apríla 1999, ktorým Národná rada Slovenskej republiky schvaľuje vyhlásenie Národnej rady Slovenskej republiky k situácii v Kosove. V samotnom vyhlásení Národnej rady Slovenskej republiky je uvedené: „že rozhodnutia, ktoré v súvislosti s bezpríkladnou krízou v Kosove urobila vláda Slovenskej republiky sú v súlade s dlhodobými štátnopolitickými záujmami Slovenska....“.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky platnej a účinnej v čase skutku štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 72 Ústavy Slovenskej republiky platnej a účinnej v čase skutku je Národná rada Slovenskej republiky jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky.

Podľa čl. 86 písm. h) Ústavy Slovenskej republiky platnej a účinnej v čase skutku patrí do pôsobnosti Národnej rady Slovenskej republiky právo rokovať o základných otázkach vnútornej, medzinárodnej, hospodárskej, sociálnej a inej politiky.

Na základe uvedeného je možné konštatovať, že z postavenia Národnej rady Slovenskej republiky ako najvyššieho orgánu štátnej moci, ktorá odvodzuje svoju legitimitu cestou volieb od ľudu, vyplýva jej právo rokovať o základných otázkach vnútornej, medzinárodnej, hospodárskej, sociálnej a inej politiky a zodpovedať za ich smerovanie. Na základe rozhodnutí Národnej rady Slovenskej republiky potom vláda ako najvyšší orgán výkonnej moci vzhľadom na zodpovednosť vlády parlamentu koncipuje svoju politiku vo vnútornej a zahraničnej politike v duchu línie udanej Národnou radou Slovenskej republiky zabezpečuje jej realizáciu.

Podľa čl. 108 Ústavy Slovenskej republiky platnej a účinnej v čase skutku vláda Slovenskej republiky je najvyšším orgánom výkonnej moci.

Podľa čl. 118 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky platnej a účinnej v čase skutku je vláda schopná uznášať sa, ak je prítomná nadpolovičná väčšina jej členov. Na prijatie uznesenia vlády je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých členov vlády.

Podľa čl. 119 písm. g) Ústavy Slovenskej republiky platnej a účinnej v čase skutku vláda rozhoduje v zbore o zásadných otázkach vnútornej a zahraničnej politiky,

Z uvedených ustanovení v tom čase platného a účinného znenia Ústavy Slovenskej republiky vláda Slovenskej republiky je ústavne definovaná ako najvyšší orgán výkonnej

moci. V označení výkonný sa prejavuje najvšeobecnejšia charakteristika činnosti vlády, jej úloh i spôsobu práce. Vláda je povinná zabezpečovať plnenie zákonov prijatých národnou radou, uskutočňuje plnenie štátneho rozpočtu a ďalších zásadných opatrení pri zabezpečovaní hospodárskej politiky štátu.

V zahranično-politickej oblasti vláda navrhuje zásady zahraničnej politiky Slovenskej republiky, zásady vzťahov k iným štátom a medzinárodným organizáciám, zúčastňuje sa na činnosti medzinárodných organizácií, dojednáva medzinárodné zmluvy, dáva súhlas k zriaďovaniu zastupiteľských úradov v cudzích štátoch, navrhuje zástupcov na diplomatické funkcie a rozhoduje o ďalších otázkach.

Z jednotlivých uvedených ustanovení Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že vláda Slovenskej republiky je povinná predložiť národnej rade na prerokovanie žiadosti medzinárodných organizácií týkajúce sa základných otázok zahraničnej politiky Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že vláda Slovenskej republiky predložila predmetný návrh na vydanie súhlasu k žiadostiam uvedených v diplomatickej nóte Spojených štátov Amerických z 22. marca 1999 a nóte NATO z 23. marca 1999, ktorými žiadali o udelenie súhlasu, resp. povolenie preletov vojenských lietadiel nad územím Slovenskej republiky za účelom vykonania vzdušnej operácie nad územím bývalej Juhoslovanskej zväzovej republiky do Národnej rady Slovenskej republiky, avšak vzhľadom na krátkosť času vydala súhlas formou diplomatickej nóty č. 20/99 zo dňa 23.03.1999, ktorou vláda Slovenskej republiky udelila neobmedzený prístup do svojho vzdušného priestoru pre vykonanie vzdušných operácií nad územím Juhoslovanskej zväzovej republiky.

Tento jej súhlas jej bol schválený prijatým uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. 262 zo dňa 14. apríla 1999, ktorým Národná rada Slovenskej republiky schválila vyhlásenie Národnej rady Slovenskej republiky k situácii v Kosove. V samotnom vyhlásení Národnej rady Slovenskej republiky je uvedené: „že rozhodnutia, ktoré v súvislosti s bezpríkladnou krízou v Kosove urobila vláda Slovenskej republiky sú v súlade s dlhodobými štátnopolitickými záujmami Slovenska...“.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona (Časová pôsobnosť) sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Vzhľadom k tomu, že k skutku, z ktorého sú podľa oznamovateľa podozriví členovia vlády došlo 24.03.1999, kedy bol platný a účinný Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v tom čase platnom znení.

Podľa § 3 ods. 1 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) je trestným činom pre spoločnosť nebezpečný čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone.

Podľa § 3 ods. 2 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) čin, ktorého stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť je nepatrný, nie je trestným činom, aj keď ináč vykazuje znaky trestného činu.

Podľa § 3 ods. 3 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) pre trestnosť činu treba úmyselné zavinenie, ak neustanovuje tento zákon výslovne, že postačí zavinenie z neďbanlivosti.

Podľa § 3 ods. 4 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť je určovaný najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami,

okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, osobou páchatel'a, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou.

Podľa § 4 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) je trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel'

a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo

b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ich spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých osôb, zodpovedá každá z nich, ako by trestný čin spáchala sama (spolupáchatelia).

Podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) účastníkom na dokonanom trestnom čine alebo jeho pokuse je, kto úmyselne poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, najmä zadovážením prostriedkov, odstránením prekážok, radou, utvrdzovaním v predsavzatí, sľubom prispieť po trestnom čine (pomocník).

Trestného činu zneužívanie právomoci verejného činiteľa § 158 podľa ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) sa dopustí verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech prekročí svoju právomoc, a takým činom zadováži sebe alebo inému značný prospech.

Objektom trestného činu zneužívanie právomoci verejného činiteľa § 158 podľa ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) je záujem štátu na riadnom, demokratickej spoločnosti zodpovedajúcom výkone právomoci verejných činiteľov. Z hľadiska objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu ide o konanie verejného činiteľa, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech prekročí svoju právomoc, a takým činom zadováži sebe alebo inému neoprávnený prospech. Prekročením právomoci je konanie verejného činiteľa spočívajúce vo vydaní takeého rozhodnutia, o ktorom vie, že taký úkon môže vykonať len iný orgán. Teda vykonáva činnosť, ktorá nepatrí do jeho právomoci, ale do právomoci iného verejného činiteľa, prípadne svojho nadriadeného alebo podriadeného, a na výkon takejto právomoci ho zákon alebo iný právny predpis neoprávňuje.

Neoprávnený prospech znamená prospech pre páchatel'a a aj pre iného, pričom tento môže byť charakteru materiálneho ako aj nemateriálneho. Je to akékoľvek neoprávnené zvýhodnenie, na ktoré verejný činiteľ alebo iný nemá a nemal právo.

Páchatel'om tohto trestného činu môže byť iba verejný činiteľ, pričom podľa § 89 ods. 9 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) verejným činiteľom je volený funkcionár alebo iný zodpovedný pracovník orgánu štátnej správy a samosprávy, súdu alebo iného štátneho orgánu, alebo príslušník ozbrojených síl, alebo ozbrojeného zboru, súdny exekútor a člen lesnej, vodnej, rybárskej alebo poľovníckej stráže, ak sa podieľajú na plnení úloh spoločnosti a štátu a používajú pritom právomoc, ktorá im bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou.

Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom úmysel musí zahŕňať aj spôsobenie škody inému alebo zadováženie neoprávneného prospechu.

Trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), d) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) sa dopustí ten, kto iného úmyselne usmrť, a taký čin spácha na dvoch alebo viacerých osobách a na osobe mladšej ako pätnásť rokov.

Objektom trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), d) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) je ochrana ľudského života. Z hľadiska objektívnej stránky skutkovej podstaty ide o konanie páchatel'a, ktoré smeruje k usmrteniu iného.

Páchatel'om tohto trestného činu môže byť ktokoľvek (všeobecný subjekt). Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom úmysel páchatel'a sa musí vzťahovať nielen na jeho konanie, ale aj na spôsobený následok. Následkom je porucha na živote zapríčinená porušením životne dôležitého orgánu, ktorým bola inej osobe spôsobená cerebrálna smrť.

Čo sa týka spolupáchatel'stva vyjadreného v ustanovení § 9 ods. 2 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku), tak toto predpokladá splnenie dvoch obligatórných podmienok, ktorými sú spoločné konanie a spoločný úmysel spáchať trestný čin.

V ustanovení § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) je vyjadrená jedna z foriem účasti a to poskytnutie pomoci, pričom účastník, aj keď sa priamo nezúčastňuje na páchaní trestného činu jeho úmysel musí byť namierený proti tomu istému chránenému záujmu, čo je v tomto prípade život a zdravie ľudí.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplýva, že členovia vlády boli oprávnení udeliť povolenie na neobmedzený prístup do vzdušného priestoru Slovenskej republiky vojenským lietadlám Spojených štátov amerických a NATO pre vykonanie vzdušných operácií nad územím Federálnej republiky Juhoslávie po predchádzajúcom schválení v Národnej rade Slovenskej republiky, avšak vzhľadom na krátkosť času, závažnosť situácie v bývalej Juhoslávie, tento udelila formou diplomatickej nóty č. 20/99 zo dňa 23.03.1999. Toto povolenie bolo však vládou schválené uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. č. 262 zo dňa 14. apríla 1999, ktorým Národná rada Slovenskej republiky schválila vyhlásenie Národnej rady Slovenskej republiky k situácii v Kosove.

Toto konanie vlády, aj keď je neštandardné bolo schválené Národnou radou Slovenskej republiky, ako správne a v súlade s dlhodobými štátnopolitickými záujmami Slovenskej republiky, a teda môžeme konštatovať aj v súlade s Ústavou Slovenskej republiky.

Motívom tohto rozhodnutia jednotlivých členov vtedajšej vlády nebolo získanie prospechu pre seba, prípadne pre Spojené štáty Americké alebo Severoatlantickú alianciu (NATO), ale vážnosťou situácie v bývalej Federálnej republike Juhoslávie, čo je uvedené aj v článku s názvom „Čo hovoril Dzurinda v parlamente pred bombardovaním Juhoslávie“.

Čo sa týka spáchania trestného činu vraždy spolupáchatel'stvom formou pomoci podľa § 9 ods. 2, § 10 ods. 1 písm. c), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), d) Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku) K tomuto je potrebné uviesť, že v uvedenom prípade by ozbrojené operácie vykonané vojskami Severoatlantickej aliancie, alebo časť z nich museli byť označené medzinárodným trestným súdom ako porušenie medzinárodného práva, čo sa doposiaľ nestalo, taktiež kritické vyjadrenia k týmto vojenským operáciám zazneli iba z úst politikov, pričom tieto nemajú žiadnu právnu vážnosť. Z toho vyplýva, že nedošlo k spáchaniu žiadneho trestného činu.

Z uvedeného dôvodu nemožno hovoriť ani o spolupáchateľstve, nakoľko neboli splnené dve základné zákonné podmienky a to spáchanie trestného činu ako aj spoločný úmysel spáchať tento trestný čin.

Podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd posudzujú samostatne predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú; ak je o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), Súdneho dvora Európskej únie alebo iného štátneho orgánu, orgány činné v trestnom konaní a súd sú takým rozhodnutím viazané, ak nejde o posúdenie viny obvineného.

Nakoľko v tomto prípade Národná rada Slovenskej republiky prijatým uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. 262 zo dňa 14. apríla 1999, ktorým schválila vyhlásenie Národnej rady Slovenskej republiky k situácii v Kosove, v ktorom je uvedené: „že rozhodnutia, ktoré v súvislosti s bezpríkladnou krízou v Kosove urobila vláda Slovenskej republiky sú v súlade s dlhodobými štátnopolitickými záujmami Slovenska...“. Je nutné toto rozhodnutie rešpektovať a vydanie súhlasu vládou Slovenskej republiky formou diplomatickej nóty č. 20/99 zo dňa 23.03.1999, ktorou vláda Slovenskej republiky udelila neobmedzený prístup do svojho vzdušného priestoru pre vykonanie vzdušných operácií nad územím Juhoslovanskej zväzovej republiky považovať za vydané v súlade s Ústavou Slovenskej republiky.

Vzhľadom k tomu, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku bolo potrebné rozhodnúť tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

POUČENIE: Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ktorú je možné podať u vyšetrovateľa PZ do 3 pracovných dní od oznámenia uznesenia; sťažnosť má odkladný účinok.

pplk. JUDr. Peter MACÁK
Vyšetrovateľ PZ